

Vertrouwen op God; wat als deuren niet open gaan?

Wij, mensen, hoewel we allemaal individueel en verschillend zijn, we hebben allemaal in grote lijnen dezelfde behoeften. We hebben behoefte aan eten, drinken en onderdak, werkzekerheid, goede gezondheid, vrienden, familie, een partner, een gezin en ga zo door. We kunnen voor de behoeften vertrouwen op onszelf, of vertrouwen op God. Dat Hij ons erin voorziet. Vertrouwen op God, dat willen we allemaal! toch? Maar wat nou als de deuren die wij geopend willen zien, niet open gaan?

Dit is het afgelopen jaar voor mij een steeds terugkerend thema geweest. Ik bid er ook vaak voor en ik vroeg eens aan God, waarom lukt dit nu niet? Ik moet daarbij eerlijk toegeven dat ik een beetje boos was, want waarom had Hij nog steeds niet in mijn behoefte voorzien? Gelukkig hebben wij een liefdevolle God en Hij gaf mij op een heel speciale manier antwoord op mijn vraag:

Ik kreeg het volgende beeld:

Een klein kind loopt aan de hand van zijn vader. Samen lopen ze over een pad. De vader haalt een bal tevoorschijn. Het kind grist de bal uit de handen van zijn vader en rent ermee vooruit. Hij probeert de bal door verschillende baskets te gooien, maar de bal is te groot en te zwaar. Uiteindelijk geeft het kind het op en krijgt een woede aanval. De vader wacht rustig tot het kind is uitgeraasd. Daarna loopt de vader naar het kind, tilt het op en zet het op zijn voeten. Samen pakken de ze bal vast en vervolgens proberen ze samen de bal door de basket te gooien. En wat denk je? Hij scoort!

Wat een confronterend beeld was dit voor mij. Blijkbaar is er niet meer dan een bal nodig om mij te doen afdwalen van God. En het klopt ook. Ik ben ook ongeduldig. Als ik iets wil, dan wil ik dat ook graag nu! Ik voel me soms net een kind dat op de dag voor zijn verjaardag nog een hele nacht moet wachten voor het zijn cadeautje mag uitpakken. En dan denk ik: "Ik wil het nú uitpakken." Ik kan ook hard van stapel lopen. Dan wil ik veel te veel en veel te snel en probeer ik kansen te 'creëren'. Ik wordt ook boos wanneer mijn pogingen mislukken.

Gelukkig staat de bijbel vol met verhalen van mensen die deze zelfde weg gingen en waarbij die weg ook niet altijd vlekkeloos verliep. Dit bemoedigt mij. Ik ben hierin dus niet alleen. Een vrouw uit de bijbel die hierin voor mij als voorbeeld diende was Sarah.

Ik wil samen met jullie een paar teksten uit Genesis bekijken. We beginnen bij Genesis 12 vers 1 tot 5. God gaf Abram opdracht om zijn land en familie te verlaten en te gaan naar een land dat Hij hem zal wijzen. Dan zij hij vader worden van een groot volk. Abram gehoorzaamde direct en vertrok met zijn vrouw Sarai, zijn neef Lot en al hun bezittingen, zoals vee en slaven. Abram was 75 jaar oud, staat er en op die manier kwamen zij in Kanaän aan.

In Genesis 15 vers 1 tot 4 spreekt de Here met Abram en geeft Abram aan dat hij wel heel gezegend kan zijn, maar dat hij niemand heeft om zijn bezittingen aan na te laten. Behalve zijn dienaar Eliëzer. God doet vervolgens nogmaals de belofte dat Abram een zoon zal krijgen, maar vervolgens gebeurt er een hele tijd niets...

We zijn bij Genesis 16:1-6 aangekomen. Op dit moment wacht Sarai al tien jaar op de belofte van een kindje...

Sarai stelt aan Abram voor om Hagar, het Egyptische dienstmeisje aan hem te geven, als tweede vrouw. Abram stemde hiermee in en Hagar werd ook zwanger. Vervolgens neemt Hagar een heel hooghartige houding aan tegenover Sarai. Sarai beklagt zich hierover bij Abram en neemt Hagar zo hard onder handen dat ze de woestijn in vlucht. Ze keert terug omdat God tussen beiden komt en Abram is 86 jaar wanneer Ismaël geboren wordt.

In Genesis 17 bevestigt God nog een keer dat Abram, ondanks hoge leeftijd nog een kind zal krijgen. Maar voor het eerst beloofd God ook dat het kind van Sarai zal zijn. Hij noemt haar vanaf dat moment ook geen Sarai meer, maar Sara wat Prinses of vorstin betekent.

Dan komt eindelijk in Genesis 21 de verlossing:

Genesis 21:1-7

Toen deed de Here wat Hij had beloofd: Sara raakte in verwachting. Zo schonk ze Abraham op zijn hoge leeftijd nog een zoon en precies op de tijd die de Here had genoemd. Abraham noemde de zoon die Sara hem geschonken had Isaak (dat gelach betekent) en acht dagen later besneed hij hem, zoals God had bepaald. Abraham was toen honderd jaar oud. Sara was trots en blij. "God heeft mij vreugde gebracht," zei zij. Allen die ervan horen, zullen net zo blij zijn als ik. Wie had kunnen dromen dat ik nog een baby zou krijgen? En toch heeft Abraham op zijn oude dag nog een zoon van mij gekregen."

Dit vind ik de meest prachtige tekst, op dit moment heeft Sara 25 jaar moeten wachten... Hoewel je dit stuk nog wel 100 andere dingen uit dit verhaal kunt halen wil ik me vooral richten op Sara. Op haar houding, haar geloof én ongeloof, haar vertrouwen in God én haar ongeduld.

Laten we eens terug kijken. Het moet voor Sara niet gemakkelijk zijn geweest. Abraham en Sara woonden in Ur, een welvarende handelsstad in Zuid-Mesopotamie. Toen verscheen God aan haar man. God beval hem zijn land en familie te verlaten en te gaan naar een vreemd land dat Hij hem zou wijzen. Hieraan zat ook de belofte van nageslacht gekoppeld. Abraham heeft onmiddellijk gehoorzaamd, maar ook Sara past zich direct aan dit besluit aan.

En zo vertrokken ze, van stadsbewoners waren zij ineens een soort nomaden. Ik denk dat Sara het, net als de meeste vrouwen, niet gemakkelijk heeft gevonden huis en familie achter te laten en een onzekere toekomst tegemoet te gaan. Maar ze is gegaan. Blijkbaar had zij vertrouwen in haar man én in de God die tot hem gesproken had. En gelooft ze dat zij en Abraham, hoewel beiden dus al bejaard, nog op een kind kunnen rekenen.

Intussen verstreek de tijd en nog steeds geen kind.. Toen de jaren bleven verstrijken zonder dat de belofte in vervulling ging, vroeg Abraham zich af of een dienaar de oplossing van God zou moeten zijn? Blijkbaar geloofde ook Abraham niet echt dat Sara op zo'n hoge leeftijd nog een kind kon krijgen. Maar dat was niet de bedoeling, God antwoordde dat een lijfelijke zoon zijn erfgenaam zou zijn. De belofte van het nageslacht bleef en werd zelfs bekrachtigd met een verbond. Maar ondanks deze herhaalde belofte bleef te vervulling uit.

Leven uit geloof vraagt ons dus duidelijk om geduld, maar ook om afstand te doen van onze zekerheden. Gods beloften zijn zeker, maar Hij houdt de datum van de vervulling geheim. Dit is voor mij heel herkenbaar. Ik geloof écht dat God voorziet, maar WANNEER? Ook Sara moest hier leren te vertrouwen op de belofte van God.

Hier ging het soort van mis. Sara, die waarschijnlijk geen andere uitweg meer zag creëerde zelf een oplossing. Het lange wachten, op dat moment al tien jaar, zal ondraaglijk zijn geweest, en ze nam haar lot in eigen hand. (Dit lezen we vanaf Gen. 16)

De gevolgen bleven ook niet uit. Hagar ontwikkelde een misplaatst superioriteitsgevoel, maar Sara was blijkbaar vergeten dat zij het initiatief tot dit plan had genomen. Ze toonde vervolgens niet echt berouw maar verlaagde zich door haar man de schuld te geven en Hagar te vernederen. Die vervolgens de woestijn in vlucht, wat mogelijk ook nog tot haar dood had kunnen leiden als God niet tussen beiden was gekomen. Met niets overleven in een woestijn is erg lastig. Het duurt vervolgens dertien jaar eer God zich weer aan Abraham openbaart.

Abraham wordt bezocht door drie vreemdelingen en Sara was op de achtergrond een maaltijd aan het bereiden. De Heer belooft hier dat Sara over een jaar een kind zal hebben. Sara lacht hierom, want ze gelooft het niet. Toch blijft God bij de belofte voor een kind voor Sara en Hij laat aan hen beiden persoonlijk weten dat hun wachten (bijna) ten einde is.

Conclusie

Het beeld dat ik eerder beschreef is eigenlijk ook een belofte. Echter niet zo lang geleden twijfelde ik hier zelf nog aan. Met de voorbereiding voor deze tedtalk heeft Hij me geholpen het vertrouwen weer terug te vinden!

Nu haal ik het volgende uit het beeld dat god tot mij sprak:

- Als ik val of struikel pakt Hij mij op en zet me terug op mijn benen. Dit maakt mij en mijn geloof sterker.
- Als er deuren sluiten of (nog) niet open gaan blijft de belofte en God houdt zich hier aan. Ook dit maakt mij sterker en bouwt mijn geduld op.
- Als ik wacht op Zijn moment, zal ik alle ballen door de baskets gooien. Dan ben ik altijd overwinnaar.
- Als mijn vertrouwen soms klein is en ik, net als Sara, moet lachen, is God nog steeds bij mij en blijven zijn beloften staan.
- Als ik een eigen oplossing creëer is Hij nog steeds bij mij en blijven zijn beloften staan.
- Ook al ben ik soms onredelijk naar de mensen om ons heen en naar God zelf, zoals Sara die uithaalde naar Hagar, Hij is bij mij en zijn beloften voor mij blijven staan.

Blijf vertrouwen, want de God van Abraham is nog steeds dezelfde en Hij is ook onze God!